

At gemme sig og blive fundet. Gemmeleg, det elsker børn. Det lille barn sætter sig under bordet og bobler af fryd over at far ikke kan finde ham. "Nej, hvor er han dog blevet af lille Rasmus? Han er ikke overhovedet nogen steder". Hvor dejligt er det ikke, at far leder efter mig? At høre han er bekymret over at hans lille dreng er forsvundet?

Større børn elsker også legen, med hinanden. At finde det bedste gemmested og ligge og svede under den støvede sofa. Så er de nødt til at lede længe. De andre.

Men hvis far eller kammeraterne stopper legen, overser én, falder i snak, så føler man sig ussel og svigtet.

Endnu værre hvis man rigtig bliver væk. Hvis man med et er alene i verden. Så bliver fryden til iskold rædsel. Hvis du har prøvet at glemme at hente et barn, eller barnet bliver væk, så er oplevelsen rystende.

De fleste af os kender oplevelsen i det små og når det vækker så stor fryd og rædsel, så er det selvfølgelig fordi, der står meget på spil, når det gælder om at være set og fundet, når det gælder om at blive passet på og ikke blive væk.

Blandt os voksne er der flere måder at blive væk på, der er rædselsfulde. En er når vi er blevet væk fra hinanden i et forhold. Det kan være ægtefæller eller venner eller familie. F.eks. hvis min mand og jeg er uenige eller sårede over hinanden. Så kan jeg have lyst til at række min hånd ud og æ hans, men jeg vil ikke, jeg tør ikke, jeg kan ikke. Og så tænker jeg på en sætning, jeg engang hørte: "Afstanden mellem to mennesker er ikke længere end at række hånden ud".

Men der er nok en måde at være væk på, der er endnu mere rædselsvækkende. Det er at være ensom blandt mennesker. At være ensom, dybt ensom, også selv om din omverden er fuld af mennesker. Vi kan både være ensomme, fordi vi reelt ikke har nogle mennesker, som ser os og passer på os, og vi kan føle os ensomme, selv om vi er elskede, fordi vi som mennesker på én eller anden måde går alene gennem livet.

Den reelle ensomhed er forfærdelig. Den klæber til en og den er smittende, fordi den ensomme er en belastning. Den ensomme oplever ikke rigtig noget at give videre, men har brug for andres liv.

Jeg har prøvet at være virkelig ensom. Jeg var skilt og boede alene med 3 børn. Min familie og venner boede

meget langt væk, og de havde virkelig deres at slå med. I flere år følte jeg mig usynlig i verden. Jeg var ikke alene, for jeg havde børn og arbejde. Men inderst inde skælvede jeg. Ikke mindst af frygt for at skulle klare tingene selv, men også fordi ingen bekymrede sig særligt om mig. Kun dem som rystede på hovedet af mig som en stakkel, som i øvrigt selv var skyld i det. Jeg var jo blevet skilt.

Jeg havde ikke nogen så tæt på simpelthen. I de år opdagede jeg, at jeg ikke lever lykkeligt uden mennesker tæt på. Jeg opdagede også noget godt om mit forhold til Gud, men det vil jeg vende tilbage til.

For lige for tiden er der mange udsendelser om ensomhed i tv. Det er så svært at se de ensomme unge. Hold op hvor er det vildt at man kan blive så meget væk for andre. Og de ensomme voksne midt i livet. Ensomheden klæber. Det er som om at det er svært at bryde ensomheden, fordi det for andre kræver så meget engagement at vi ikke orker at hjælpe en ensom med ikke at være ensom.

Hvor ville det være godt, hvis vi som ikke er ensomme kunne rumme en ensom i hver familie. Det er ikke let, for den ensomme har ofte ikke noget at byde på, livet

er jo gået i stå, måske er han syg af ensomhed og angst ligefrem. Så vi som ikke er ensomme skal give uden i første omgang at få noget igen. Det er ikke som at finde et får eller en mønt, som er blevet væk, det er at være hyrde, der bærer det fortabte får.

Teologen Svend Bjerg skriver i en prædiken: "Som en iskold vind stryger fortabtheden hen over os alle". Det er virkelig sandt. Vi er bange for at være som den ensomme og fortabte, som den der føler sig alene i universet. "Palle alene i verden". Derfor er det også lettere at vende ryggen til andres fortabthed. Følelsen kan smitte. Men det er sådan, at fortabtheden rører os alle. Vi skal miste hinanden og en dag skal vi miste os selv. Vi fødes alene ind i verden og vi dør alene.

Både marxismen og eksistentialismen har beskæftiget sig med det. De kalder det fremmedgørelse. Det griber os som fornemmelse af rodløshed, af ikke at høre til, af at være ensom blandt mennesker, af at blive gjort til borgere med en falsk tro på, det vi skal være. Marxismen ville afsløre fremmedgørelsen og eksistentialismen ville lære os at leve med at vi er fremmede og at vi selv må påtage os at finde mening med vore livsvalg og mening med at leve i ensomhed.

Det er ikke sært, at mennesker først kan blive angste og derefter fortvivlede. Søren Kierkegaard beskrev det på den måde.

Så når barnet gemmer sig under bordet boblende af fryd og far leder efter ham, så er det selve livets mening, der etableres der. At være savnet og elsket og blive fundet. Og når de storebørn leger gemmelig, så er det afgørende at kammeraterne gider blive ved med at lede efter en. Fordi man har betydning for de andre.

Nu har jeg indtil videre kun talt om at blive væk, være ensom, være angst og være fortabt. Sikke en dejlig prædiken her søndag morgen ved sankt Hans, hvor vi skal have barkedåb.

Nu er vi altså blevet væk, vi er ensomme og fortabte for hinanden. Men så er det evangeliet kommer.

Jesus fortællinger i dag handler om at blive fundet. De handler om, at det det fortabte bliver reddet. De handler om, at det gælder om at lede efter det fortabte og finde det. Og det handler om at alle glæder sig over det.

Da jeg sad i min kummerlige ensomhed med 3 børn, og mine venner og familie var langt væk, da hjalp det mig,

at Gud findes og leder efter det fortabte. Når jeg følte jeg var forsvundet i verden og mennesker ikke rigtig kunne se mig, andet end som præst og mor, på afstand altså, hvor jeg skulle give omsorg til andre. Da mærkede jeg Guds løfter om, at han er hos os. Han ser det fortabte. Han kender den snørende angst i hjertet. Han kender til at være forladt og alene, forrådt og han kender sig til at måtte gå fortabt for andre. Tilmed lover han, han vil bære vore byrder.

Så Jesus Ånd var altså hos mig, han ville gerne, jeg skulle findes. Det var meningen jeg skulle findes og at alle skulle glæde sig. Det siges så smukt at Guds engle glæder sig, når noget bliver fundet. Gud ønskede, nogen skulle finde mig og jeg skulle finde noget. Livet er indrettet på venskab og følgeskab og kærlighed, jeg skulle lede og finde.

I de her år føler jeg mig ikke særlig alene. Så jeg er virkelig heldig. Men undervejs var Guds ønske om, vi bliver fundet af hinanden en drivkraft for mig til at lede efter mennesker, som jeg kunne bryde min ensomhed med. Og Guds tilsagn om, at han er hos os, var en drivkraft til at bevæge mig så langt ud af ensomheden, jeg selv kunne.

Det er vidunderligt, Gud sender os fortællinger om, at han leder efter det fortabte får og efter den værdifulde mønt, og at vi også skal gøre det. Find din perle og glæd dig.

Perlen kan også være det, at du bliver tilgivet det, der har sat dig uden for venskab og familie. Eller at du selv tilgiver det. En synder der bliver fundet glæder mere end 99 i flokken.

Det er også et budskab om at gøre de ensomme til perler af mennesker, skattede, savnede. Her har vi altså en opgave. For er man virkelig fortabt, så kan man ikke selv finde flokken. Så skal man findes og bæres.

amen